Pregaria.cat

Entrada

La mirada

S'ha fet un gran silenci. Fins i tot els servents han deixat de recollir les viandes. El Mestre ha acabat la paràbola del dos deutors i ha explicat breument en què consisteix la verdadera estimació. Moments sublims. Es nota... qui més qui menys està concentrat i es fa preguntes interiors. Alguns pensen: " i ara, què passarà"?

La dona continua als peus de Jesús. Està abraçada a ells, i els cobreix amb els seus cabells. Quieta. El cap baix i el cor bullint d'un-no-sap-què completament nou. Se sent una persona acceptada, segurament per primera vegada a la seva vida.

Ara alça poc a poc la cara i amb el ulls brillants per tantes emocions mira directament al Mestre i es troben les dues mirades. Ell la mira. La seva mirada li arriba fins al mateix batec de l'ànima. UNA MIRADA diferent de les que fins ara ha rebut. És la mirada plena de serenitat, d'amor, de comprensió, de vida, de llum i de pau. Ella el mira ja directament i li mostra un agraïment total, tota la força acumulada per tants anys de recerca de novetat definitiva, tendra, forta, amiga i deixeble per sempre.

A continuació Jesús li diu. la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau.

Paraules que entren fins el més profund. En elles hi ha un gruix. Són noves, són renovadores, són dinàmiques, són motivadores d'un canvi per sempre. I tan notables en amor, que les escolta com a paraules divines. Sap ja que l'Amor també té majúscula, que supera el temps i l'espai, que neteja tot el passat tan sols amb la mirada i que Déu és en nosaltres com el que allibera, consola, ensenya i motiva.

Segurament molta gent ha sentit en el transcurs de la seva vida LA MIRADA. Ho saps prou bé, car és una referència inesborrable. Aquesta és la gran mirada, la de l'encontre decisiu, com aquella que el Marc explicava de quan era jovenet, quan en un recés va decidir, després de sentir-se mirat per Jesús, què volia fer molt per Ell.

Zaqueu es va sentir mirat quan Jesús li va dir que baixés de la figuera, que volia anar a casa seva.

També hi ha LA MIRADA senzilla, interior, quotidiana, per la qual el cor percep que Jesús és a prop, que ens acompanya amb gran simpatia i en Ell es fonen totes les nostres deficiències i creixen les nostres capacitats.

Ho deien ja els avis: Ulls del Bon Jesús mireu-me.

Jesús Renau sj.